

ind paa den Begivenhed, som alle i Landet for Tiden talte om: Enslev Brud med sit Parti og hans aabne Krigserklæring til Kirken.

Jørgen Mosegaard ytrede sig om Sagen med sin sædvanlige vidtløftige Forsigtighed. Hver Gang han tog Cigaren af Munden, udrullede han i Sangtone en Række langstrakte Talemaader, der hverken sagde Ja eller Nej. Han var en Mand med Fynboens aabne Favn. Ikke med sin gode Vilje udelukkede han nogen fra sit Venskab. Det var netop denne omfattende Næstekærlighed, han skyldte sine mange høje Tillidsposter.

„Nu faar vi jo se, hvordan det altsammen vil og maa og skal udvikle sig. For det er jo saadan, at det snart maa blive aabenbart, hvad der i det hele og store er Enslevs sande Hensigt. Der maa jo snart komme en Klaring paa Situationen. Det mener jeg for min Del bestemt.“

„Jeg synes ellers ikke, at hans Hensigt er til at tage fejl af,“ svarede Præsten. „Saa længe hans Hoved er oven Mulde, skal der ikke gælde anden Lov her i Landet end hans Vilje. Han taa-ler ingen over sig og ingen ved Siden af sig. Ikke en Gang Vorherre selv.“

„Naa, naa, Gaardbo — naa, naa! Lad os vare os for Overdrivelse! Den Slags haarde Ord gør saavist ingen Gavn. Jeg staar nu i den Formening, at det altsammen tilsidst vil jævne sig og blive til Lykke og Velsignelse for vort kære lille Fædreland. Blot vi ikke forivrer os men ser Tiden an og la'r det hele udvikle sig paa naturlig og tilforladelig Maade. Det mener jeg for min Del bestemt.“

Hans Læber rundede sig for igen at modtage Cigaren, der nogle Øjeblikke som en Spunds stoppede for hans Veltalenhed. Mens han dampede, sagde Præsten:

„Det er i hvert Fald nu for sent at ville afvende Forargelsen. Men eet er sikkert. De Folk her i Kresen, der i Sommer hjalp til at sætte Jægermesterens Valg igennem, har et Medansvar for de Ulykker, som den gamle Rænkesmed endnu kan bringe over Landet. Og det skal blive husket!“

Cigargløden lyste atter op i Jørgen Mosegaards Ansigt, der